

Október je mesiac, kedy jeho kroky pravidelne, už štvrtým rokom, vedú do našej knižnice. Ako účastníka konferencie ilustrátorov PIKTO ho diskutované témy nikdy nenechajú chladným. PIKTO15 organizované 24. októbra bolo príležitosťou na ďalší rozhovor.

PIKTO si tento rok zobralo na mušku čísla. Odohrávajú naozaj ľudia vo výtvarnej branži s matematikou ťažký duel?

Je to vynikajúca téma, ktorá mohla prísť pokojne aj skôr, lebo je pre ilustrátorov kľúčová. Presne tieto veci im robia problém. Sú skvelí umelci, ale nie sú docenení a veľakrát sú obabraní ľuďmi, ktorí v tom vedia chodiť.

Monika Fauler z rakúskej organizácie DesignAustria, ktorá mala prednášku o tvorbe cien, v tom, zdá sa, chodiť vie. Dokonca navrhla spoluprácu so slovenskými autormi. Svitá na lepšie časy?

Vyzerá to veľmi pozitívne. Tušil som, že budú otvorení spolupráci. DesignAustriu, spolok, ktorý v Rakúsku združuje asi 1300 dizajnérov, vnímam v podstate od revolúcie. Cenník rakúskych dizajnérov pod ich taktovkou som si vtedy, v nejakom 1990 roku, kúpil, preložil a čerpal som z neho počas svojej celej kariéry. Čo sa týka naceňovania a filozofie ako oceniť prácu dizajnéra. Neskôr som zistil, že cenník nadobudol väčšiu hrúbku, keď do neho pribudla aj ilustrácia. Je veľmi unikátne, že tu dnes títo ľudia sú a veľmi sa teším, že sa súčasné vedenie ASIL na nich nakontaktovalo a spriatelilo sa s nimi.

Dal sa cenník DesignAustrie aplikovať na slovenské pomery, kde dokument takéhoto typu chýba?

Určite dal. Lebo podstata toho cenníka nie je v cenách, ktoré tam samozrejme sú, ale akási nemecká logika a presnosť. Ja som v 90. rokoch žasol ako majú nastavenú logiku naceňovania, práv, ako to dohodnúť a akým spôsobom to kalkulovať. To je dôležitejšie ako tie ceny. Keď sme po revolúcii na Slovensku začali s dizajnom, u nás boli koruny, v Rakúsku šilingy, tak platilo pravidlo, že u nás sa to delilo troma, čiže u nás ceny boli nižšie. Filozofia a princíp rakúskej cenotvorby je postavený tak dobre, že je z čoho čerpať, ale samozrejme tie výšky honorárov nastaviť podľa našich možností a vzhľadom na životnú úroveň.

Počas konferencie ste načrtli, že na Slovensku chýba združenie, ktoré by sa venovalo samostatne dizajnérom. Neplánujete ho založiť?

Ja to neplánujem, ale vznikli aktivity na takýto počín. Dizajnérov je dnes na Slovensku omnoho viac ako pred 10-15 rokmi a potreba organizovať sa už vzniká. Ja cítim, že tá potreba je tu už dvadsaťpäť rokov (úsmev). Štyria moji kolegovia, medzi nimi napríklad Peter Hajdin, sa práve tieto mesiace stretávajú a podnikajú kroky na založenie graficko-dizajnerskej organizácie.

Ako sa tento rok cítite v našej knižnici? Máme pekný sobotný slnečný deň.

Vo vašej knižnici sa nielen tento rok, ale každý rok, cítim ako doma. Podľa mňa najlepšia knižnica na svete je tá piešťanská (úsmev). A aj to tak je, lebo keď vidím tie krásne priestory, tak celá Bratislava môže závidieť.

Už Vám chýbajú iba papuče a budete ako doma. A ako v skratke vyzeral rok „výtvarného chameleóna“ Julia Nad'a?

Tých projektov bolo viac. Do pozornosti staviam určite výstavu v rámci Trienále plagátu Trnava, kde som bol prizvaný do poroty, čo bola pre mňa veľká česť. Výstava mojich prác bola v Bratislave

a bola spojená s oslavou mojej päťdesiatky, čo určite stojí za zmienku, lebo človek má 50 len raz za život (úsmev). Bolo to úplne super. Na vernisáži sme narátali nejakých 160 ľudí. Hrali mi traja hudobníci z Polemicu spolu s Jožinom Luptákom na violončele. Spojili sme klasickú hudbu s populárnou a bol to úplne super úlet.

Touto cestou sa aj mi pripájame ku gratulácii k životnému jubileu a v mene piešťanskej knižnice Vám dodatočne prajeme všetko najlepšie.